

A fi precaut nu înseamnă a fi fără credință!

Cezar Adonis
Mihalache

Dimpotrivă, este o dovadă că și în vremuri dificile îți respecti cu adevărat semenii! Că îți iubești aproapele, că-l respecti, că-l protejezi. Iar dacă acest lucru impune, în biserici, ușoare modificări în felul desfășurării a rânduielilor, dincolo de a ne acuza reciproc de „erezii”, de presupuse îndepărtări de credință, gândite chipurile de „neomarxiști” și

nanta reacție a unora, deveniți chiar teologi peste noapte, de a vedea în acele indicații ascunsele semne ale unor erezii împotriva Sfintei Împărtășanii ori a încercării unor dușmani ai Bisericii de a ne îndepărta de icoane...

Sau poate că nu BOR ar fi trebuit să dea acel comunicat legat de prevenirea ajungerii și răspândirii coronavirusului în și prin biserici. Poate că dacă ar fi venit dinspre structurile laice ale statului, dinspre departamentele de

pe cât posibil a atingerii...

Înseamnă că și-a diminuat credința? Sau este o grijă pornită tocmai din dorința de a trece peste aceste vremuri?... În Franța, de la nivel oficial, oamenii sunt sfătuiți să evite banala strângere de mână. Înseamnă că este o îndreptare ascunsă spre dezumanizarea relațiilor dintre noi?

Ce este mai important? Să pășim în Sfânta Biserică având ochii închiși sau să pășim în lumina ei acceptând și adaptându-ne

Trei ani și nimic!...

Dan
Tănăsă

Președintele Klaus Iohannis refuză să-i retragă lui Kelemen Hunor decorația „Steaua României”, la aproape trei ani de la declarațiile scandaloase la adresa Zilei Naționale și a Centenarului Marii Uniri și după ce, în noiembrie 2017, Consiliul de onoare al Ordinului „Steaua României” a decis să îi retragă această distincție liderului UDMR Kelemen Hunor pentru „nerespectarea zilei de 1 Decembrie”, Ziua Națională a României.

Într-un interviu acordat, în luna august, cotidianului clujean de limba maghiară Szabadsag, în care a vorbit despre pregătirile pentru Centenarul Marii Uniri din 2018, președintele UDMR, Kelemen Hunor, a afirmat ca reprezentanții Uniunii și maghiarii nu au ce sărbători cu ocazia Centenarului și se teme ca, în lipsa realizărilor din ultimii 100 de ani, politicienii români vor recurge la discursuri naționaliste.

„Românii trebuie să accepte ca noi nu vom putea și nici nu vrem să sărbătorim 2018. Aceasta acceptare ar trebui să fie parte a înțelegerii și respectului reciproc”, spus Hunor, vorbind despre colaborarea cu PSD-ALDE, dar și despre Centenarul Marii Uniri.

Dacă în noiembrie 2019, în urma unei solicitări de acces la informații de interes public, Cancelaria Ordinului din cadrul Administrației Prezidențiale, prin consilierul de stat Gheorghe Angelescu, a confirmat faptul că liderul UDMR are în continuare decorația iar „problema este în analiză”, astăzi Cancelaria Ordinului din cadrul Administrației Prezidențiale mi-a comunicat un răspuns lămuritor cu privire la acest subiect.

La întrebarea mea dacă Președintele României, Klaus Iohannis, i-a retras decorația liderului UDMR, Cancelaria Ordinului din cadrul Administrației Prezidențiale mi-a expediat următorul răspuns:

„Urmare a scrisorilor dumneavoastră adresate Administrației Prezidențiale,

Cancelaria Ordinului, privind retragerea Ordinului Național „Steaua României” în grad de Comandor, distincție ce i-a fost conferită domnului Kelemen Hunor de către Președintele României, domnul Emil Constantinescu, suntem în măsură să vă transmitem următoarele:

1. Potrivit art. 94 litera a) din Constituția României, „Președintele României conferă decorații și titluri de onoare”. În același timp, potrivit principiului juridic al simetriei, tot Președintele României retrage decorații și titluri de onoare

2. Articolul amintit al Legii Fundamentale se referă la acte care exprimă voința șefului statului. Prin urmare, atât conferirea, cât și retragerea unor onoruri de stat oglindesc, în mod egal, voința Președintelui României.

3. În conformitate cu art. 100, alin. (1) din Constituția României, în exercitarea atribuțiilor sale, Președintele României emite decrete, care se publică în „Monitorul Oficial al României”. Așadar, voința Președintelui României de a retrage decorația/titlul cuiva trebuie să fie materializată printr-un decret, publicat în periodicul oficial.

4. Publicul ia act de voința șefului statului în momentul publicării oficiale a unui decret, fie el de conferire ori de retragere”.

În concluzie, Klaus Iohannis nu are nicio intenție să-i retragă lui Kelemen Hunor decorația primită în anul 2000 în ciuda hotărârii Consiliului de onoare al Ordinului „Steaua României” din noiembrie 2017.

„soroșiști”, de izolare față de Casa Domnului, ar trebui să ne gândim că poate nu e nimic greșit în ne schimbarea, pentru o vreme, obiceiurile.

Da, în comunicatul inițial, BOR a greșit poate prin felul de adresare. Prea rece, prea lipsit de îngrijorarea creștinească față de mireni și prelați, prea tehnic, prea apăsător pe indicațiile ritualice. Dar din nici un rând nu a reieșit vreun îndemn „ascuns” pentru îndepărtare credincioșilor de Sfânta Biserică ori pentru nesăvârșirea de către preoți a slujbelor! Doar sfaturi de bun simț, care, dacă ar fi fost mai atent creionate, puse într-un condei duhovnicesc apropiat sufletului credincioșilor, ar fi fost receptate așa cum sunt ele, privindu-le fără patos, ca o dovadă a aplecării imediate a Bisericii spre grija și îngrijirea trupească a acelor pe care îi păstorește.

Ar fi fost poate mai „sigur” ca toate acele sfaturi să fie transmise direct către preoți, departe de urechile mirenilor. Să aibă ei atenție la curățirea icoanelor, a lingurițelor de împărtășanie, a potirelor... Poate atunci nu s-ar mai fi ajuns la fulmi-

Sănătate, și ar fi fost preluate cu înțelepciunea propriilor scrieri și a transmițerii către credincioși și preoți, am fi fost ceva mai liniștiți. Sau poate că prea repede „corectare” a comunicatului inițial al BOR chiar de către Patriarh a venit nepotrivit... Și totuși, realitatea nu poate fi ignorată. Nevoia de protecție, de igienă, de curățire a tuturor celor necesare în timpul slujbelor, este reală și imediată. Și nu este o împotrivire la adresa cuvântului Domnului, ci un semn al respectării aproapelui. Dar așa, gravitatea „dezreplicării” comunicatului ne-a împins parcă într-un întineric al unor mentalități pe care le speram depășite.

Or, ce vom face în clipa în care, Doamne ferește!, chiar vom avea un îmbolnăvit ajuns în Casa Domnului? Vom spune la îndoială Sfânta Împărtășanie sau vom recunoaște că îngrijirea celor necesare în biserici de a fi curățate era treaba celor ce slujesc în ele?

Să privim în jur... Vaticanul a consimțit schimbarea temporară a desfășurării Sfintei Împărtășanii, prin evitarea

schimbărilor impuse de o anumită situație?

Da! Icoanele se sărută în Sfânta Biserică, așa cum spune și Patriarhul Daniel în cuvântul lui de după acel prim comunicat al BOR. Dar asta nu înseamnă că Sfintele Icoane și raclele nu trebuie mai des curățate acum de slujitorii bisericii. Am văzut de atâtea ori cum, în timpul procesiunilor religioase, preoții le ștergeau discret și nu a tunat de nicăieri a încălcarea cuvântului Domnului. De ce acum să ne acuzăm de „erezii”?

Dacă la intrarea în biserică punem disperse de mână cu dezinfectanți, dacă preoții vor respecta dorința unor credincioși de a primi pentru sine sau copiii lor Sfânta Împărtășanie cu o linguriță de plastic, dacă bătrânele care ating, freacă de-a dreptul de Sfintele Icoane felurite obiecte aduse de acasă, vor fi ușor îndreptate de preoți din aceste obiceiuri, nu înseamnă nicidecum că am deschis ușa ereziei, că am lăsat-o să pătrundă chiar în Casa Domnului!

Crezul Neamului Românesc din Basarabia

Alecu
Reniță

Într-o lume întoarsă pe dos, ai sentimentul zădărniceii să scrii, cu inimă de îndrăgostit, despre Baștina, Părinți, Credința, Patrie. Mai ales când simți nevoia să nu te asemeni cu un robot răblăgit, ci să atingi lucrurile sfinte cu aripi de înger păzitor, să miști ușurel dantela de la fereastra copilăriei, să revezi cuibul matern și chipurile dragi, să deschizi larg ochii și să savurezi privescile din pragul casei părintești, să alergi prin ierburile primăverii și să te speli cu roua dimineții, să te oprești pe malul râului ce străbate vatra satului și să ascultă poveștile Naturii depănate de apa curgătoare, să privești păsările cerului și să le rogi să-ți spună cum arată Patria ta de la înălțime. În această lume întoarsă pe dos, în care exprimarea artificială și profanarea lucrurilor sfinte au ajuns o normă, totuși, te întrebi – chiar dacă traversăm un timp al smintelilor colective, de dragul modei trecătoare, e obligatoriu să-ți batjocorești rădăcinile, să evadezi din sufletul viu al limbii române și să te arunci în fluviul otrăvit al cinismului, bășcăliei și derizoriului, al cuvintelor moarte, golite de scânteia divină? O putere răbufnită din adâncuri te reîntoarce la fire, te face să îmbraci în metafore frumusețile descoperite de-a lungul anilor, te îndeamnă să aduni vârstele și anotimpurile vieții într-o imagine-simbol sau într-o baladă fără sfârșit, te îmbunează până începi să le mărturisești tuturor compatrioților că Icoana meleagului natal se păstrează în suflet și se transmite din generație în generație ca cea mai de preț avere și moștenire.

Patria?! Ce o fi? Un zbor de renaștere continuu peste casa de Acasă, un zbor blând prin paradisul în care se află tot neamul tău, de la începuturi și până în eternitatea lui? Iar tu, Basarabia mea, ce cuvânt de taină ești, dacă timp de o viață îți cauți sensul și descifrarea, fără să-ți înțeleg până la capăt tăcerile, supliciile și martirii? Spune-mi ce ești, cine ești tu, Basarabie – pământ roditor de la margine de Țară, hotar de civilizație latină, vatră râvnită, abandonată și uitată, arcași încremeniți pe crenelurile cetăților de pe Nistru, misionari de credință creștină, carte de rugăciuni cu filele rupte, răzeși

neîncovoiați de hoardele de nomazi, logos al Domnului și cuvânt al lui Eminescu, poligon de experimente moscovite, casă fără de ușă, zbor frânt, hartă sfâșiată de străini, neam de vulturi în colivie, româtime de sacrificiu?

Ce ești tu, baștina mea? Care este destinul și rostul tău în lume? Încotro îți duci rana neînchisă și crucea îmbibată de sânge nevinovat? Basarabie, vatră de rugăciune, catedrală de pelerinaj în aer liber. Ți-am căutat altarul ani în șir. Am tăiat cărări noi spre locuri ascunse, am scotocit în grottele din stâncile Nistrului, Prutului și Răutului, am atins pietrele sfințite din zidurile cetăților voievodale, am colindat văile, luncile și colinele înveșnicite de târguri și sate cu hrisoave domnești.

Pelerinajul meu spre altarul tău tănuțit derula, pe o hartă a memoriei străvechi, o hartă transmisă din tată în fiu ca pe un jurământ și datorie sacră. Dealurile îmbrăcate în codri seculari, șesurile pestrițate de flori, costișele brodate în verde, lanurile poleite cu aur, orizonturile pierdute în depărtări chemătoare - toate purtau în ele iubirea Creatorului și prospețimea începuturilor. Basarabia, ce splendoare alunecată din palmele lui Dumnezeu la facerea lumii! O simfonie a veșniciei și frumuseții mă însoțea, deschizându-mi panoramele de basm și drumurile de dor. Mă mișcam printre oameni binevoitori, printre locuri fascinante, mânăstiri rupestre, icoane îmbătrânite, biserici uitate, rugăciuni abia șoptite. Mă lăsam vrăjit de peisajele blânde, întinse ca o salbă de mărăgăritare de la Cristinești lui Hasdeu de lângă Hotin până la Ismailul mareșalului Averescu de pe Dunăre, de la Sulița de pe Prutul de Sus până la Șaba de la gura Nistrului, de la mânăstirile din apropierea Carpaților până la nisipurile de aur de la Budachi, de pe țărmul Mării Negre.

Oriunde mă purtau drumurile, descendenții legendarilor domnitori moldoveni îmi arătau cu mândrie casele lor iubitoare de frați, iar dulcea limbă română desprinsă de pe buzele basarabenilor - o adevărată victorie în fața străinătății - părea o minune învăluită între Balada lui Ciprian Porumbescu și Rapsodia lui George Enescu.

De la un drum la altul, de la o mărturisire a unor mari inimoși la alta, mă convingeam că altarul pe care îl căutam nu fusese

răpit sau distrus, că se află la loc sigur, iar rugăciunile se înălțau, după secole de asuprire, în aceeași limbă a lui Dosoftei, Creangă și Mateevici. Ce bucurie să descopăr că nimic esențial din substanța românească, a peste patru milioane de băștinași, nu se amestecase cu rasa nomado-mongoloidă năvălită dinspre Est, cu aere de stăpână.

Ce tresărire prevestitoare, ce fior necunoscut m-a străbătut la un răsărit de soare, într-o dimineață de gustar, când, de pe o stâncă uriașă înălțată peste apele Nistrului, priveam cum se transfigurează și se rânduesc orizonturile pe harta matinală a cerului - atunci, în acele clipe divine am simțit străfulgerarea și revelația - altarul pe care îl căutam de atâta vreme e cu mine e peste tot unde mă mișc, e chiar Basarabia întregă!

Uneori, îngerii se lasă din ceruri și vin pe pământurile nedreptățite să aline suferințele și durerile oamenilor umiliți și năpăstuiți. Unii îngeri, văzând răbdarea cristică a basarabenilor și dâra de sânge lăsată de istoria lor, au luat chipul localnicilor și au rămas să viețuiască între ei, împrăștiind în sufletele nedreptățiților semințele iubirii, omeniei și încrederii în justiția lui Dumnezeu. Poate de aceea, în localitățile basarabene, chipurile mamelor, copiilor și ale bătrânilor par desprinse de pe icoane sau de pe frescele cu îngeri din biserici.

Nici o nenorocire și nici o crimă abominabilă comise de Rusia țaristă sau sovietică - dezmembrarea Țării, ocuparea Basarabiei, asasinarea elitelor românești, masacrele colective, moartea a sute de mii de băștinași prin înfometarea planificată, arestările, deportările, prigonirea lui Hristos, incendierea lăcașelor sfinte, desproprietărea, comunitizarea - niciun experiment diabolic nu le-a schimbat originea, limba și semniția, nu le-a zdruncinat temelile și nu i-a oprit din drumul lor de a ajunge Acasă, la stupul-matcă, de a fi împreună cu tot roiul, cu tot neamul românesc.

Fiindcă pentru basarabeni get-beget, indiferent de regimuri, Acasă a însemnat totdeauna România întregă - cea de la Nistru până dincolo de Tisa și Dunăre, din Carpați până în Dobrogea și Marea Neagră. Basarabie, ce fericire e pentru mine că m-am născut în Casa Ta și sunt al

tău, că m-ai lăsat să mă contopesc cu luptătorii tăi și să mă fac una cu pământul tău martirizat. Cum să-ți mulțumesc, Basarabie, că mi-ai îngăduit să te iubesc în timpurile când iubirile erau interzise și condamnate, iar haitelor de profitori și lichelele erau silă de tine! Ce cuvinte de recunoștință să-ți aduc că atunci când erai singură, părăsită și ostracizată, fiindcă priveai cu jind peste Prut, ai avut încredere și m-ai onorat să fiu împreună cu tine, în carcera lor, în temnița lor.

Poate, după atâția ani de tăcere, îndrăznesc să te privesc în ochi și să-ți mărturisesc, fiindcă tu ești veșnică, iar ceasul meu e trecător - la școala și în anii de studenție stăpânii de la Moscova m-au învățat să le iubesc țara lor, nu pe a mea. Cei mai erudiți profesori universitari ne cultivau abil dragostea față de Rusia și disprețul amestecat cu ură față de România. Și eu, împreună cu generațiile de după război, am primit un pașaport fals, cu o identitate falsă.

Ca să nu mori de foame și să fii în rând cu lumea resemnată, pentru o bucată de pâine străină, regimul te obliga să minți frumos, să amăgești convingător conaționalii, să îndrugi cu nerușinare că moldovenii au fost smulși din robie, din ghearele românilor și eliberați de armata roșie. Condițiile înjositoare le impunea regimul, dar persoana decidea să le accepte sau nu. Pentru slugoii de partid și de stat, pentru tot soiul de intelectuali și oameni de creație, minciuna combinată cu românofobia era scara pe care urcau în „raiul” Moldovei Sovietice. Foarte mulți din ei s-au dus în mormânt fără să se pocăiască, fără să-și ceară iertare de la poporul pe care l-au schilodit și îndobitocit.

Creierul mutilat al moldovenilor poartă numele tuturor celor care au colaborat cu ocupații, au elogiât puterea sovietică și au mințit conștient că moldovenii nu sunt români, vorbesc o altă limbă decât româna, iar țara lor e U.R.S.S., și nu România. În timpurile cele mai mârșave, când eram scuipat - și de cei de sus, și de cei de jos - de străini și colaboraționiști pentru credința mea românească, nu am acceptat de dragul carierei profesionale să rostesc, pentru protocol sau ritualul de angajare, măcar o silabă împotriva României și a Neamului românesc. Scârbă și milă mi-a fost și îmi este de corul trădătorilor,

fariseilor și rătăciților. În fața lui Dumnezeu vii singur, cu viața ta, cu faptele bune și rele, cu păcatele tale, nu cu regimul sau partidul pe care le-ai servit. Ce fericit și bogat sunt că, după ce am trecut prin infernul rusesc, pot pune mâna pe inimă și mărturisi că mă simt curat și demn în fața Țării mele, România! În anii de ocupație sovietică, contrar ideologiei oficiale, am spus bandei comuniste de la Chișinău, cu prețul libertății mele, că Basarabia este românească, nu rusească. De-a lungul vieții mele, când toți considerau că Uniunea Sovietică va fi veșnică, nu am fraternizat cu comisarii roșii, nu am intrat în partidul lor, nu am îndocinat moldovenii și nu am elogiat ocupații. Pentru mine, Basarabia a avut și are chipul frumos și blajin al mamei mele nemuritoare.

Pentru mine, Basarabia este mâna dreaptă a României, mână pe care românii adevărați o așteaptă din august 1944 pentru a-și face cruce cu dreapta în fața lui Dumnezeu și a Țării împlinite. România e tot ce am mai sfânt și visez, ca în tinerețea mea, ca în anii de Eliberare Națională, să prind mareața Zi a Reîntregirii națiunii române. Iar dacă o fi să mai stea înlănțuite timpurile nedrepte în calendare întârziate, voi - cei care sunteți os din osul nostru, sânge din sângele nostru și ideal din idealul nostru -, în clipele când hotarele străambe se vor prăbuși, nu uitați, oricât ne-ar acoperi anii sau pulbera stelară, să ne luați și pe noi, luptătorii fără de vârstă pentru unificarea României, să trăim împreună bucuria nemărginită a neamului românesc, să adunăm generațiile de ieri, de azi și de mâine, să le înfrățim pe vecie în Hora Unirii. Când ocupații au înfășurat Prutul în sârmă ghimpată, s-a crezut că moldovenii și-au pierdut Țara, limba, memoria și identitatea. Nu este adevărat! S-a crezut că, înghițită de imperiu, Basarabia a dispărut fără urmă în oceanul slav. Nu este adevărat! Ea a înviat din morți și, „cu moarte pe moarte călcând”, vine la tine, pentru totdeauna - România mea, România noastră. Am fost, suntem și vom fi în veac și de-a pururi o singură Ființă - Românească! Crezul unui român basarabean, e crezul Neamului Românesc din Basarabia.

Poporul lui Țuțea...

Marin
Neacșu

În România s-a dat legea buliyngului care interzice: „acțiunea sau seria de acțiuni fizice, verbale, relaționale și/sau cibernetice, într-un context social dificil de evitat, săvârșite cu intenție, care implică un dezechilibru de putere, au drept consecință atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptate împotriva unei persoane sau grup de persoane și vizează aspecte de discriminare și excludere socială, care pot fi legate de apartenența la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală, caracteristicile personale, acțiune sau serie de acțiuni, comportamente ce se desfășoară în unitățile de învățământ și în toate spațiile destinate educației și formării profesionale”.

Legea se referă la copii și dorește să elimine persecutarea unor copii mai defavorizați sau mai neajutorați, de către cei mai „activi”, mai potențați sau mai „ocrotiți”. Deci legea interzice copiilor să își mai bată joc unii de alții sau să se bruscheze unii pe alții. Legea încă nu prevede pedepse, că domniile parlamentari nu au știut ce pedepse să aplice, sau dacă pot să aplice pedepse, sau pur și simplu nu au vrut să se complice și au dat liber imaginației profesorilor care vor face și cursuri de „recunoaștere a fenomenului”. Deci de aia nu puteau profesorii, învățătorii, educatorii să intervină până

acuma în astfel de cazuri, pentru că nu aveau o lege care să interzică aceste fapte generatoare de traume și nu îi învățase nimeni să deosebească o palmă dată cu dușmănie de una dată la mișto sau una dată la bătă. Dar de acuma vor fi instruiți și vor ști toți.

Dar copiilor cine le explică, că de fapt ei sunt cei care provoacă și fac astfel de fapte? Să nu îmi spună cineva că ei până acuma aveau convingerea că au voie să își umilească colegii, că este chiar recomandat, pentru că nu există nici o lege care să interzică. Și să nu îmi spună cineva că acuma, dacă există legea, care însă nu are nici un fel de sancțiuni, deci fără repercusiuni asupra făptașilor, aceștia, cei care se cam dedau la astfel de „plăceri”, gata, se vor lăsa de sport. Asta s-o creadă cine vrea, eu nu cred, pentru că românul (și copilul românului e tot român) nu respectă legile decât forțat. Ce, scrie undeva ca nu ai voie să scuipi pe stradă? Nu scrie, deci e voie nu? E frumos, e bine? Nu e, cum nu e bine nici sa răzi de un coleg pentru că e mai... „pămpălău” dar unii o fac, așa cum scuipă, sau mănâncă semințe pe stradă.

O lege fără măsuri punitive, la noi la poporul despre care vorbea Țuțea după ce a ieșit din pușcărie, este ca o frecție la un picior de lemn. Dar oare parlamentarii noștri când au făcut legea aia, au introdus în ea și faptul că legea îi protejează și pe profesorii care sunt „îmbuynați” de proprii elevi? Pe ei cine îi protejează, că am văzut în media atâtea cazuri de profesori bătuți, înjurați umiliți de elevi, de mi s-a acrit. Deci s-a dat o lege inutilă, care doar se face că

pune ordine, dar de fapt decât definește un aspect, o faptă, și atâta tot. Pentru asta nu era nevoie de o lege, era suficientă o definiție în dex, căci atât va rămâne din ea, definiția.

Și mai avem noi niște legi date de românii lui Țuțea. Avem o lege privind protecția animalelor, avem parcă și ceva asociații care se ocupă de drepturile animalelor maltratate și dacă cineva este pârât că își bate calul sau un câine de pripas, primește amendă, rămâne fără animal dacă e al lui, e scos din drepturile de posesor de animale de companie sălbatice, sau domestice. Frații Cămătaru știu despre ce vorbesc (dar ei le îngrijau – n.r.). Deci împotriva celor care bat un câine se dau amenzi, se poate face pușcărie, sau muncă în folosul comunității, dar când un copil este bătut sau batjocorit, e treaba profesorilor, chiar dacă vorbim de copii de 16-18 ani care deja sunt suficient de responsabili ca să nu se mai poarte iresponsabil. Se dorește scăderea vârstei la care un minor poate să își ia carnet de conducere, numai pentru a putea să își facă de cap pe străzi copii baronilor dar nu se gândește nimeni că dacă la 16 ani un minor poate conduce, atunci poate să își asume și responsabilitatea pentru faptele sale și să răspundă penal. Și mai avem noi o vorbă: „Înainte de a da într-un câine, vezi cine îl ține de lanț”

Și încă mai avem și niște legi făcute de parlamentarii poporului lui Țuțea, la fel de idioate ca cei care le-au făcut. Una dintre ele spune că dacă cineva e bătut mă și există martori, probe, înregistrări, dovezi de netăgăduit, rapoarte medicale,

care dovedesc fapta, dacă persoana bătută (însăpăimântată, sau poate chiar incapabilă fizic sau psihic să mai reacționeze normal sau este chiar constrânsă de agresor) nu face plângere, bătașul scapă și poliția nu îl supără, că are drepturi și face plângere el. Asta se întâmplă, deși recent polițiștii, profitând de cazul Caracal, și-au tras dreptul de a intra peste tine în casă dacă au auzit ei sau vecinii un zgomot mai ciudat în casă care îi poate duce pe ei, cu mintea aia cât nuca și capul cât dovleacul, la ideea că se întâmplă o faptă antisocială și trebuie să salveze viața unei posibile victime. Aviz bătrânilor amatori de filme de groază, care nu au aparate auditive, puteți fi ridicați de pe fotoliu și duși la secție pentru că cineva a auzit țipete și împușcături la voi în casă. Și nu e o problemă că luați câteva după ceafă și o amendă că ați tulburat liniștea publică și i-ați luat de la șepțică de pomană, dar au intervenit degeaba, dar mai pierdeți și filmul.

Cruduța, care nu este cunoscută pentru actele ei de binefacere, nici pentru că a vorbit cu Dumnezeu, ca Petru Lupu, „și-a furat-o” cum scriu idioții lui Țuțea, de la prietenul, iubitul sau ce i-o fi animalul cu care stătea. Să fiu sincer nu mă dau în vânt după genul ăsta de celebrități, dimpotrivă îmi provoacă greată, și nu mint, chiar nu agreez acest gen de „vedete” dar indiferent cum își asigură ea existența, nu poți lovi în ea mai rău decât într-un câine. Că a ajuns să fie lovită e și vina ei, pentru că de dragul banilor se înhăitează cu astfel de animale, e ca și cum de dragul banilor ai intra într-o cușcă cu lei sau lupi nemâncați de o

lună, sperând să ieși întreagă de acolo. Cine își asumă un asemenea risc, nu trebuie să se întrebe de ce sar lupii pe ea, dar lupii sunt lupi, oamenii sunt oameni, nu pot face ce a făcut dobitocul ăla, care chiar dacă nu e român, animal tot este pentru că, așa cum spuneam, numai animalele sălbatice ar face așa ceva.

Și totuși, animalul scapă nepedepsit pentru că deși există apelul la 112, deși există o fișă medicală, fotografii, examen medical, Cruđuța, poate de proastă, poate de frică, nu a depus plângere iar legea nu le dă dreptul oamenilor legii să intervină. Care lege? Legea idioților. Deci dacă bați un câine pe stradă și există înregistrare filmată sau martori, ești pedepsit chiar dacă câinele nu face plângere împotriva ta, dar dacă îți bați femeia, sau amanta, care depinde de banii tăi, dacă o stâlcești în bătaie și fapta este vizibilă, legea te lasă liber pentru că nepoata lui Țuțea, de frică, sau de dragul banilor, sau pentru că are mâna în ghips, nu face plângere. Țuțea e poporul lui Țuțea.

Dacă asta ar fi singura lege idioată, poate aș trece-o cu vederea dar e plin codul penal și legislația națională de prevederi idioate sau de interdicții, infracțiuni pentru care nu sunt prevăzute pedepse sau măsuri, ca să nu vorbesc de cei care au imunități prin lege. Parlamentarii, aleșii neamului, pot face orice, ei nu pot fi atinși de lege, pentru că legea o fac ei și o schimbă așa cum vor, când vor, dacă e nevoie și noaptea, ca strigoi.

Asta se întâmplă în țara poporului lui Țuțea.

Întotdeauna cineva ne privește...

autobuzul, nu poți intra într-un magazin, nu poți vizita un muzeu sau delecta privind din stal o piesă de teatru, nu poți să bei o halbă de bere la cârciuma din colț, nu-ți poți alege ciorapii într-un renumit hipermarket și nu poți opta pentru una sau alte dintre cabinele din toaleta publică fără a fi observat, filmat, preluat și predat de la cameră de luat vederi la cameră de luat vederi. Imaginea noastră, mișcările noastre, însăși existența noastră, sunt studiate, înregistrate, fișate, stocate. Oricât de neînsemnați am fi, suntem urmăriți pas cu pas. Practic, niciodată nu suntem singuri.

Un mecanism monstruos despre care aproape nu se vorbește, destinat urmării fiecăruia dintre noi crește, precum Făt-Frumos din poveste, într-un an cât orice altceva în șapte și lucrează neîntrerupt în slujba nesingurătății fiecăruia dintre noi. Mii, dacă nu zeci de mii de persoane (cu statut special!) sunt angajate în acest imens demers. Fonduri amețitoare sunt destinate funcționării, înnoirii și amplificării

lui. Dacă ai „norocul” ca, dincolo de singurătatea ta, să devii interesant și din alte motive, costurile nesingurătății tale cresc înspăimântător. Calcule întocmite în anul 2015 indicau că 24 ore de supravegherea tehnică costă 7.536 lei. E mult? E puțin? Pentru a ne lămuri, să vedem ce înseamnă această sumă în comparație cu salariul minim și cu pensia minimă asigurate românului. Înseamnă că, pentru fiecare dintre cei luați în vizor, într-o singură oră sunt cheltuite circa 4 salarii minime lunare și aproape 12 pensii minime (adică, suma primită într-un întreg an de pensionarul amărât!).

Este posibil ca eu să greșesc. Este, de asemenea posibil, ca eu să exagerez. Dar iată ce ne dezvăluie Bogdan Cojocar în articolul „Cine sunt cei care ne ascultă discuțiile prin smartphone-uri. Sunt plătiți cu 12 dolari pe oră și notează fiecare cuvânt pe laptopurile lor”, articol publicat la 24 ianuarie 2020 în revista Business Magazin: „Microfoanele sunt încorporate în

telefoane, ceasuri inteligente, televizoare, frigidere, SUV-uri și mai tot ce înseamnă dispozitiv inteligent. Firma de consultanță Juniper Research estimează că până în 2023 piața mondială a boxelor inteligente va ajunge la 11 miliarde de dolari pe an și că vor exista aproximativ 7,4 miliarde de dispozitive controlate prin voce. Este vorba despre un dispozitiv pentru fiecare persoană de pe Pământ.

Aceste mașini nu creează fișiere audio din fiecare decibel al tău – companiile tehnologice spun că difuzoarele lor inteligente înregistrează audio doar atunci când utilizatorii le activează, dar introduc microfoane active în permanentă în bucătării și dormitoare care ar putea să surprindă sunete pe care utilizatorii nu intenționează să le împartă cu nimeni. „Microfoanele care ascultă tot timpul sunt ceva îngrijorător. Am descoperit că utilizatorii acestor dispozitive închid ochii și au încredere că companiile nu vor face nimic rău cu datele înregistrate”, spune Florian Schaub,

profesor de la Universitatea din Michigan, care studiază comportamentul uman în jurul software-ului de comandă vocală. „Există această eroziune înfiorătoare a vieții private care continuă fără întreruperi. Oamenii nu știu să se protejeze”.

Ascultatul a devenit o industrie. Noi nu știm, dar vocile noastre, cuvintele noastre, valorează miliarde pentru cei interesați. Motiv pentru care mii, zeci de mii de oameni sunt angajați în această operațiune ilegală cu știința sau fără știința lor. Dl Bogdan Cojocar ne mai face cunoscut că: „... așa-numitele dispozitive inteligente depind de mii de oameni slab plătiți care strâng fragmente de sunet cu ajutorul cărora companiile de tehnologice își îmbunătățesc urechile electronice; șoaptele noastre cele mai ușoare au devenit unele dintre cele mai valoroase seturi de date ale gigantilor din Silicon Valley”.

- continuare în pagina a 12 a -

O pseudo „vinieta” pentru cartierul nevaccinaților...

Cezar Adonis
Mihalache

În logica legiuitorului ar fi cam așa: Vaccinarea nu este obligatorie! Nu cu litere mare, nu cu inițială și nu la „prima strigare”!... Dar este condiționată de o anumită plată... Amenzi pentru cei ce nu se conformează... vaccinării. Pentru că ea rămâne obligatorie, dar cu o literă mai mică, să nu sară corpul raționalului din legea supremă. Adică, respectăm Constituția, și dreptul fiecărui cetățean la alegeri și decizii proprii, mai mult sau mai puțin personale, mai mult sau mai puțin informate, dar îi limităm ca timp acest „drept”, această libertate de a nu se alinia și, în cele din urmă, de a nu se supune civic. O perioadă în care corecția cetățeanului de a-și revizui atitudinea față de vaccinare nu se va face prin informare și educare, căci sunt lacune la care nici specialiștii nu pot da explicații și garanții, ci prin sancțiuni financiare.

Așa au „rezolvat” aleșii problema vaccinării! Ea nu va fi obligatorie, dar va fi... condiționată! Și poate că până aici ar fi fost

un dram de minimă logică în completarea aceluia rațional și necesar pentru societate. Dacă s-ar fi limitat strict la definirea criteriilor de condiționare a dreptului (personal, dar, iată, nu și unilateral) de a alege, strict prin obligativitatea

participării la consilieri și informări pe tema vaccinurilor. Ar fi fost o formă de a mima „libertatea” garantată de Constituție pentru fiecare cetățean, chiar dacă era una în cârje, prin însăși condiționarea dreptului prin „ingerarea” obligatorie a unor informații medicale și „sfaturi” pro vaccinare.

Dar, completând

spiritul propriei interpretări a libertății de a alege... semi-liber, în fapt, de a limita alegerea la ceea ce oferă statul ca informații, și nu Constituția, impunând amenzi, nu doar în cazul refuzului de a participa la ședințele de consiliere

(a priori despre folosul vaccinării, deși, constituțional, dar și rațional, s-ar impune atât prezentarea beneficiilor, cât și a riscurilor, în egală măsură), ci inclusiv pentru refuzul vaccinării după participarea la un anumit număr de ședințe de consiliere. Moment în care, vaccinarea devine tot

obligatorie, nemaifiind doar condiționată, nici măcar de asumarea achitării unor amenzi.

Or, aici este o fractură de logică juridică... Pentru că dacă legea prevede că vaccinarea nu este obligatorie, dar, ea devine, după un număr de ședințe de consiliere, în clipa în care este evident că nu se va obține rezultatul de convingere scontat de autorități, nu este vorba de un șantaj al statului la adresa cetățenilor?... Și de obținerea unor foloase necuvenite de pe urma acelor indivizi care acceptă achitarea unor amenzi pentru dreptul lor de a alege liberi.

Juridic, legea vaccinării devine acum dezastruoasă din perspectivă unei minime corelări, nu cu necesarul societății (poate al vaccinării otova, poate nu, vor trebui mulți ani și multe studii pentru a da un argument final), ci măcar cu un minim respect al literei constituționale.

Legea a fost atât de schilodită în logica ei că mai bine rămânea în acel sertar în care a stat închisă pe fundalul atâtor îndoieli... De

fapt, indirect, ea arată exact felul în care funcționează societatea azi, la nivelul legiuitorului și al clasei politice. Pentru că forma aberantă în care a fost rescrisă este rezultatul acordului politic între partide. De acolo a ieșit această struțocămilă dantelată, în care ceea ce nu este obligatoriu azi devine obligatoriu mâine, iar până atunci are un statut a priori de condiționare. Și nu face altceva decât să dea apă la moară celor ce pledează pentru nevaccinare. Pentru că, să vii în plină manifestare a isteriei legate de coronavirus, când pentru câteva cazuri s-au golit magazinele și farmaciile, cu o asemenea formă a legii, denotă nu ignoranță, ci ticăloșie. Acea ticăloșie de a semăna alți germeni de nesfârșite discuții, de a semăna îndoială și disensiuni sociale...

Întotdeauna cineva ne privește...

- urmare din pagina a 4 a -

Internetul este o altă lume. O lume virtuală, dar conectată al naibii de bine la realitate. De cum am intrat în această nouă univers, internetul ne pune întrebări. Vrea să știe, cu cât mai multă precizie și cu cât mai multe amănunte, cu cine are de-a face. Fiindcă nu avem alternativă, îi răspundem. Este suficient pentru a ne fi atribuit un număr. Și este suficient pentru ca, însoțit de numărul care ne-a fost alocat, să devenim o țintă. Datele noastre sunt atent stocate.

Prin intermediul telefonului mobil, al laptopului sau desktopului, ni se cunoaște în fiecare clipă locația, ne este monitorizată fiecare mișcare, ni se stochează convorbirile, ni se citește corespondența, ni se contabilizează toate contactele. Tot ceea ce ne individualizează este notat și așezat în fișiere speciale. Se găsesc acolo, la îndemâna celor interesați, toate datele personale, toate preocupările, părerile asupra orice, aspirațiile, note despre familie, prieteni, serviciu, hobby-uri. La fel ca în cazul unui inculpat periculos căruia un ofiter spe-

cializat, numit în mod intelectual „Profilor”, îi creionează profilul psihologic, un progămel specializat ne crează și nouă „profilul”. Prin urmare nu mai suntem singuri. Un personaj virtual, o clonă, posedând toate trăsăturile noastre fizice și psihice s-a născut. Cineva ne cunoaște poate mai bine decât ne știm noi, ne însoțește oriunde ne-am duce, ne sugerează ce ar fi bine să facem și ne ceartă dacă nu-i respectăm propunerea. De acum, nu ne mai aparținem. Facem parte din marea masă a celor care pot fi și trebuie să fie manipulați. Fără să ne dăm seama, ni se sugerează opțiuni, acțiuni, inițiative sau reacții. Suntem programați să-i îndrăgim și să-i alegem pe cei hotărâți de ei. Fără să știm, fără să primim niciun semn că ceva s-a schimbat, viața noastră nu ne mai aparține. Dacă aș fi ceva mai cinic decât sunt, aș întreba: „Care intimitate”? Pentru că, în mod concret, în era informațională în care cu toții trăim, nu mai există intimitate. Ea, intimitatea, ca și multe alte așa-zise drepturi cetățenești, a fost ucisă și îngropată adânc, foarte adânc. „Expresii de genul «

lăsați-mă în pace » sau « vreau să fiu singur » nu mai pot fi puse în aplicare. Dispozitive de localizare moderne permit aflarea poziției unui individ în fracțiuni de secundă. Marii producători de automobile oferă în versiunea standard a vehiculelor sisteme de localizare (G.P.S.). Companiile de închirieri de automobile sau companiile de transport montează astfel de sisteme. Motivația lor, localizarea mai ușoară a vehiculelor furate, respectiv supravegherea traseelor parcurse și a timpului de livrare a mărfii. Toate aceste tehnici și tehnologii coroborate cu utilizarea greșită, eronată sau cu rea credință pot aduce prejudicii majore intimității. Dezvăluirea cu rea intenție sau din greșeala a informațiilor deținute pentru persoana lezată. În orice cultură dată, dezvăluirea anumitor comportamente, acțiuni sau situații pot rușina, batjocori individul – chiar dacă acțiunea sau situația respectivă nu este nici învinuită, nici stigmatizată. Capacitatea individului de a dezvălui informații personale în mod selectiv creează suportul pentru a-și modula

intimitatea. El se poate adapta, dar nu se poate transforma. Dreptul la intimitate, la viața privată, dreptul la imagine și la viața familială sunt drepturi ale individului, pur personale ce nu pot fi modulate în așa mare măsură și într-atât de scurt timp”. Mulți, foarte mulți dintre dumneavoastră cei care citiți cele scrise aici, cunoașteți această situație. Și nu vă pasă. A început să vi se pară normal ca să nu ne mai aparținem. Și astfel, fără să știm, facem jocul celor care chiar asta vor. Să nu ne pese! Nu înțelegem că acesta nu este un joc nevinovat. Nu pricepem că avem de-a face cu un program la scară mondială în care s-au investit miliarde și din care se câștigă sute de miliarde. Programul nu se sfârșește prin a ne monitoriza.

Monitorizarea reprezintă doar o primă fază dintr-un set mult mai larg de măsuri menite controlului fiecăruia dintre noi, cetățeni ai planetei Pământ.

Deocamdată, datele noastre personale sunt exportate: „Ultimul « beneficiu » al apartenenței noastre la [...] U.E., reprezintă transferul datelor noastre personale Statului Israel, pentru « păstrarea în

siguranță deplină ». Firește, ele vor fi updatate în timp real. De ce se face asta? Așa, pentru că se poate! Nu se oferă absolut nici o justificare pentru această măsură și nici nu este vorba de vreo reciprocitate. Nu întreabă nimeni dintre « reprezentanții » noștri ce treabă are statul evreu cu numele, chipurile și vârsta copiilor noștri, cu opțiunile noastre politice și cu starea de sănătate a românilor precum rezultă din fișele de asigurare ale C.A.S.? Sau cu veniturile noastre și cu numerele de telefon sunate, cu rudele și prietenii noștri. Decizia adoptată pe 31 ianuarie 2011, prin care se prevede transferul datelor personale ale cetățenilor C.E. către Israel, explică faptul că acest stat răspunde Directivei 95/46 privind protecția datelor. Unele formulări din actul respectiv, formulări pe care ne-am permis a le sublinia, stârnesc zâmbete largi”.

După cum vedeți, nu ne aparține nimeni. Nici măcar noi singuri nu ne aparținem. Și, dacă nouă nu ne pasă, cum am putea să ne așteptăm ca alții să ne apere?”...